

Linnahall

Ja polnudki selleks vaja enam kui üks muusikalilugu ära lavastada ning meie oludes tugevaim reklaam peale lüüa... Ärgu solvugu nüüd selle ütlemise peale Neeme Kuningas ega paljud teised «Suudle mind, Kate!» lavastamisega tohutuid pingutusi teinud — kiitmise raske ja kritiseerimise armutu töö jätame seekord lahkesti spetsialistide hooleks. Vaatame hoopis Linnahalli ja selle publikut piletikontrolöri silme läbi.

MU PÄEVATÖÖ SEISNEB ENAMASTI NÄRVILISTE JA KURJUS-TAVATE INIMESTE TÄENINDAMISES. KAS VABATAHTLIKULT JA OMAST VABAST AJAST TAAS RAHVAMASSI SEKKA TRÜGIMINE POLE LIILAST?

Tean küll, et nende närvirakkudega on kudu, mida keegi päeval juba näinud on. Ja ehkki rahvamass väsitab, kujutan ma siiski endale ette, et saan just Linnahallis õhtul need kaotatud närvirakud tagasi. Mis sest, et teen sealgi tööd, millel on omad mured. Pean ennast alles õpipoisiks, vanemad kolleegid sisendavad mullegi oma rahulikku meelt ja konfliktide lahendamise oskust. Olen tunneteinimene ja elan seal läbi vist «väikese inimese» kompleksi, kui kohtun näiteks selliste isiksustega, keda varem vaid läbi teleka hardusega imetlenud olin. Saan sellest nii tugeva emotsioonilaengu, et suudan taas hommikul minna kärsitutele kodanikele kõiksugu tõendeid välja kirjutama.

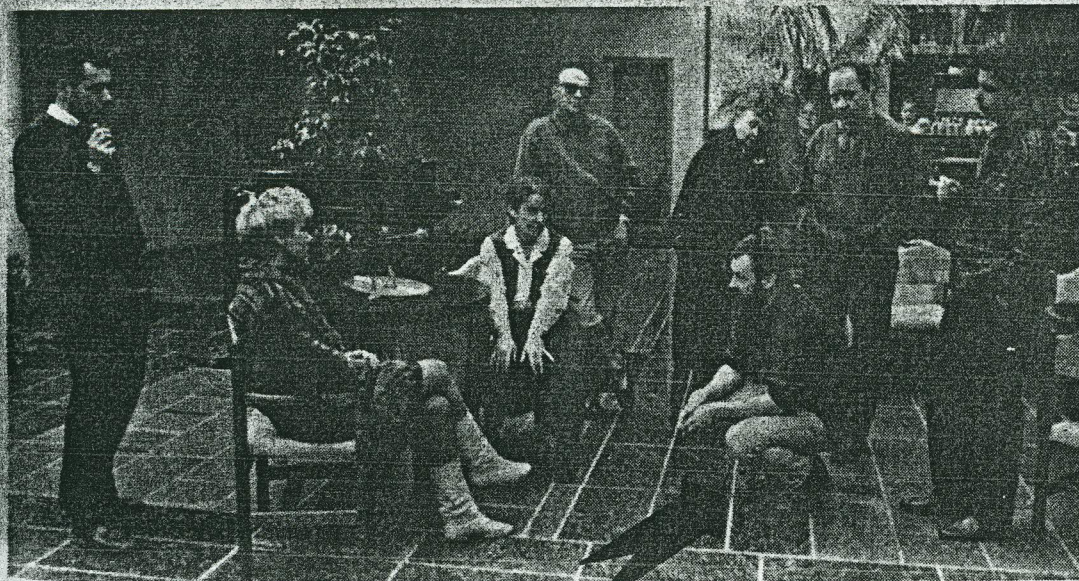
KES MULLE SIIS NIIMOODI MÕJUVAD? Kui näiteks Linna aegsasti kohale on tulnud ja minuga paar sõna juttu ajab, on seegi juba suur asi. Aga proua Linna on ju imeinimene! Nägi mind korra vilksamisi ühes telestaates, aga kohe tundis ära. Ma ei tea, kas mu kultuurihardumus paistab näost ära või mis, aga ta suhtus minusse nagu võrdne võrdsesse. Ta justkui andis mulle oma energiast osakese.

EGA'S MA SIIS OMETI NENDE INIMESTE KÄEST MILLEGI VÄL-

See

JAP
OLE
nu t
«väl
sufik
Linn
käest
na t
ome
võtal
poos
tuleb
oota
ga ü
Linn
kab
lava
pun
täht
murAG
MU
tid
igau
koh
vaat
mug
mug
kes
lis 5
gi is
kat
fak

Linnahalli löi kassarekordi

See on Neeme Kuningas

JAPRESSIMISE PEAL VÄLJAS EI OLE? No see oleks juba patujutt. Minu löö tõekesti meeldivaks see, et saan «väikese inimesena» neile milleski-fa-siilik olla, neid aidata. Kui ikka Ivo Linna tuleb enne lavaleminekut minu käest küsima: «Kate, ma unustasin tänane tumedad sokid jalga. Ega need omegi hullusti välja ei paista?» Ning võtab minu silma all paar kriitilisemat poosi nendest, mida tal lavä peal teha tuleb ja jääb ähmis olles minu otsust ootama. Vaatan ta siis emaliku pilguga üle ja arvan, et vaevalt publik Ivo Linna isiksust sokkidest otsima hakkab — pealegi ei paistaks need suurelt lavalt ka siis välja, kui need kriiskav-punased oleksid... Ise aga mõtlen: nii tähtis inimene, aga näe, mille pärast muretseda oskab.

AGA MÕNE INIMESE EES ON MUL HÄBI KA OLNUD. Need piletid olid ikka jube kallid küll. Eks igaüks ise otsustas, kas see on taskukohane või mitte. Selle raha eest peab vaatajal olema õigus oodata teatud mugavusi — no igal juhul mitte ebamugavusi. Aga kui tuli Arvo Haug, kes oli oma pileti samamoodi jäähalls 50 rubla eest ostnud, leiti ta millalgi istuma pörandal. Sest võib olla on katki küll vaid üks tool 4300st, aga fakt on, et see üks sattus just Arvo

Haugile. Ja tema viisaka inimesena ei tule ju skandaali tekitama, vaid leiab lahenduse, mis teisi kõige vähem häirib. Tema säilitas ennast pörandale, minna oleksin tahtnud aga pörandast läbi vajuda, kui asjast kuulda olin saanud.

ON KA MUUD SORTI HÄBENE-MIST. Tulemata jäänud inimeste pärast on varasematel üritustel tihti häbi olnud. Või kui järele mõtlema hakata, siis pole ju tulemata inimesed ka süüdi selles, et nad heale kontserdile tulla ei märganud. Ju nad tõesti ei märganud, ju olid kontserdikorraldajad kava tegemisega nii ametis, et unustasid vaatajat korralikult kohale kutsuda. Nii juhtus näiteks kalapäeval, kui laval oli korraga 5 inimest, saalis 3 kontrolööri ja... 17 külastajat. Aga kontsert oli hea: Mati Nuude laulis, Nõmmik ja Sibul tegid nalja.

KAS PÄRIS HARULDASI KÜLASTAJAID KA OLEN KOHANUD? Linnahallis jooksis mitu päeva Leningradi tsirkuse väga vahva kava. Aga mõni aeg enne seda oli Moskva tsirkus oma nitude etendustega vist publiku minema peletanud, nii ei pileteid oli ostetud vähe. Minu juurde astus varem mees ja päris, milles asi. Ja et kuidas need praegused etendused ka on.

Ma siis seletasin püüdlilikult ja üsna põhjalikult. Mõtlesin, et äkki suudan vähemalt ühele inimesele selgeks teha, et Leningradi tsirkus on tõeliselt hea. Siis võttis mees taskust mingi piltpostkaardi ja kinkis mulle. Üles, et see seal pildi peal on tema. Mina vaatasin ega suutnud uskuda: olin tsirkuse headust kiitnud kuulsale kloun Krollile endale! Siis palusin autogrammi ka, et mingit valskust poleks. Hiljem sattus mu isa seda pilti nägema ja küsis, kust ma tema klassivenna foto sain.

KONTROLÖRITÖÖS ON VIST TÄHTIS, ET PILETIL ÕIGE OTS ÄRA REBITAKS JA SAALIS KOHANUMBREID TEAKS JUHATA-DA. MIS VIEB? Vahel tuleb esinejatele lilli üle anda. Lillesaatja teab täpselt, keda ta tänada tahab, aga meil ei pruugi seda alati õigesti arvata, kui kimbul nimekaarti küljes pole. Viimati juhtus, et kaardil olid ainult sõnad «Sind armastavate naistelt». — ??? — Mina arvasin, et võib-olla on see armastatud mees Tõnu Kilgas. Suuremate mõistatamiskogenustega kolleeg laitis mu mõtte maha: selles tükis saab armastatud mees olla ainult Tõnu Kark! Ja nie ei tea tänaseni, kas arvasime õigesti.

Lilled kinkimine on imeilus komme ja mult küsitakse alalõpmata, kust

Linnahallis lilli osta saab. Aga meil müüakse alates nätsust kõike muud peale lilledele..

KAS VIGADE PARANDUST KÄETTE TULEB? Minuga juhtus «Suudle mind, Kate» esitendusel väga rumal lugu. Teadsin küll kõiki näitlejaid nime- ja nägupidi, dirigenti ka, aga kuna ma lavastajat ihusilmaga varem näinud polnud, siis välisin laval kummardajatest Neeme Kuninga pähe hoopis vale meie lillesaatjaks. Oma apsust sain aru juba hetk hiljem — selgus, et lavastajat alles kutsuti lavale. No mul ei sobinud ju saalltäie publiku nähes vale-lillesaatja juurde minna eksitust klaarima. Pödesin oma äpardust väga raskelt. Nägin isegi unes, et mind on selle eest töölt vallandatud.

Järgmisel õhtul otsisin ise Neeme Kuninga üles, kinkisin talle omalt poolt roosi ja rääkisin õnnetu eksituseloo ära. Neeme Kuningas puhkes naerma ja lohutas, et esimesel etendusel peabki miski minu minema — siis mööduvat kõik ülejäänud kindla peale ilma viperusteta.

VABADUS JA VABA KASVATUS? Vaat seda tulevad ka Linnahalli demostreerima need, kelle vabakasvatuse kasvatamatusena võrdub. Kui mõni laps kogu kontserdi aja ainult valekäikudes jookseb ja lausa lavale trühib, palume marimadel lapsi ohjeldada. Siis saamegi vaata et soimuga pooleks kuulda, et «meil on vabadus ja vaba kasvatus». No selle peale ohkad tõesti. Aga sisemiselt tigidaks teeb hoopis see, kui kontserdikülastaja rahaparki lehitab ja arvab, et sellega saab kõiki ja kõike kinni maksta. Kord pakuti mulle piletit ühe sisselaskmise eest 100 marka — see oli «Bad Boys Blue» kontserdil, kui kassast tõesti enam pileteid osta polnud. Aga kui pole pileteid, siis pole ka vabu kohti ja meie neid juurde ei joonista. Soda seletasin. Sain kuulda, et olen idioodikepike.

Mõni jälle võtab viisakusvormelilt «tunne end nagu kodus» sõna-sõnal ka kontserdisaalis keltivana. Bona rist tulevad lõbusad sellid pärast valheega shampusepudelite ja pokaalidega (vahel kreemitort ka lisaks) ning nõuavad rahapaberite lehvikes, et neid tuleb väikese lisatasu eest loozhi lasta. On veel muidki imeilisi soovide esitatud, aga kontserdisaal pole shashlökibaar.

LINNAHALLIS KÄIN NAGU ELUÜLIKOO LI ÜHT ETAPPI LÄBI. NO ÜTLEME, ET SEE ON NAGU ÕHTUNE KULTUURIKURSUS.

Linnahalli kontrolööri irriteeris
VALLI VOOR